

Osamelosť katolíckych lesných chodcov. Inštruktáž Ernsta Jüngera v novej dobe servilnosti a propagandistického nadšenia

Branislav Michalka

5. novembra 2020 ✚ Spoločnosť

Tí, ktorí nenastúpili do vlaku

Nemecký filozof Ernst Jünger, účastník dvoch svetových vojen, svedok 20. storočia, ktoré ho prežilo len o dva roky, a katolík poslednej chvíle, napísal v roku 1951 svoju knihu *Chôdza lesom* ako návod pre „*lesných chodcov*“, osamelých odporcov technokratických, demokraticko-globálnych masových ideologických systémov, ktorí sa potulujú lesom prírodným i lesom z betónu, a osamelo vzdorujú všadeprítomnému štátnemu Leviathanovi. Týmto chodcom pripísal novú, obklúčenú osamelosť ich života: „*Lesný chodec pozná novú osamelosť, akú so sebou prináša satansky rozrastené zlo a jeho spätosť s vedou a svetom strojov, ktorá síce nevnáša do dejín žiadne nové prvky, ale iste však nové javy.*“

Túto osamelosť dnes naplno prežívajú aj niektorí katolícki solitéri, ktorým posledný rok odhalil mnohé z toho, čo bolo pred ich zrakom doteraz ukryté, alebo čomu sa ich zrak úpenlivo vyhýbal, v oprávnenej obave, že im tento pohľad prinesie smútok a sklamanie. Najtrpkším sklamaním bolo pre niektorých preniknutie všadeprítomného štátu až do ich kostolov a minimalizácia vzdoru ich pastierov. Avšak pre mnohých, ktorí poznali stav Cirkvi, to prekvapením nebolo. Omnoho fascinujúcejším sa javí víťazstvo, ktoré sa pod plášťom skarikovanej katolíckej „poslušnosti“ (vymáhanej paradoxne práve tými katolíckmi, ktorí boli v minulosti často neposlušní), podarilo sekulárnemu systému dosiahnuť v hlavách a rodinách bežných katolíkov.

Hygienickej a sanitárnej hystérii sa podarilo vyselektovať katolíkov na menšinu zatvrdených „*tmárov*“ a väčšinu „*zodpovedných a rozumných*“. Táto deliaca línia sa vinie naprieč rodinami, zamestnaniami, farskými spoločenstvami a celou Cirkvou. Čo viac, z tých ktorí mali vždy problémy s morálnym učením Cirkvi, neustále ho relativizovali a hľadali z neho únikové cestičky, sa vďaka servilnosti voči systému a aj vďaka tomu, že sa relativizovanie morálky stalo dnes takmer oficiálnym celocirkevným postojom, stali odrazu katolícke vzory poslušnosti, štítiace sa všetkých „*hejterov*“, „*konšpirátorov*“ a „*notorických kverulantov*“.

Kto sa bráni tampóniku, nemiluje republiku

Miera nadšenia, ktoré v nich vyvoláva mobilizácia nás pri celoplošnom testovaní, pripomína rozžiarené oči komsomolcov na Červenom námestí. Už to, že sa to vôbec podarilo ich fascinuje, bez ohľadu na racionálny kontext celej situácie. Predstava zomknutia sa, či dokonca „*národného povstania*“ prehluší všetky argumenty. Osamelí katolícki „*chodci*“ odrazu pozorujú svojich blízkych a priateľov, ako s urputným

zanietením vypisujú mobilizačné statusy na facebooku, v ktorých s komickou naivitou vyzývajú na modlitbu za tých, čo sa odmietajú dať otestovať (pravdepodobne si už nevedia predstaviť väčší hriech), alebo pozorujú iniciatívy s prvoplánovo pubescentným názvom ako napríklad *Nehejtujme, žehnajme!*, ktorá má zrejme paralyzovať potenciálnych popieračov testovania a koronavírusu. Akoby každý, kto sa odmietne podriaadiť štátom organizovanému testovaniu bol stelesnením nenávisti a popretím evanjeliovej lásky. Ak sa pokúsil v týchto kruhoch niekto (nie autor tohto článku, ktorý sa podobným kruhom úzkostlivo vyhýba) spochybňovať, alebo čo i len publikovať odlišný názor tretej osoby, tak ho zaplavili vyčítavé reakcie sklúčených šíriteľov „lásky“.

Ako sa dá vysvetliť, že táto eskalácia servilnosti a rozkokošene nasladnutého nadšenia u veriacich katolíkov, presahuje počas celej koronakrízy ešte aj uvedomelosť sekulárnych slniečkárov?

Humanistická frazeológia ako súčasť viery

V prvom rade, sekulárny demokratický liberál, ako ukázal už Platón vo svojom dialógu *Štát*, je tvor náladový a prelietavý. Koronavírus, hranie sa na zodpovednosť či obmedzenie vlastného hedonizmu ho baví len chvíľu, potom si nájde niečo iné a možno aj protikladné. Na druhej strane veriaci katolíci, pokiaľ sú „správne“ vedení k ekologizmu, bratstvu, pluralite, multikulturalizmu a samozrejme k láske, chápu celú propagandistickú frazeológiu takmer ako súčasť viery a pokladnice Magistéria. Kto ju popiera, ten je pre nich heretik. Paradoxne, ak ich taký človek upozorňuje na to, čo bolo doteraz považované za vážne narušenie viery a morálky, či herézu a dožaduje sa nápravy, tak je pre nich „hejter“.

Toto pokrstenie sekulárneho slniečkárstva, ku ktorému práve dochádza, stavia osamelého katolíckeho chodca do situácie, keď si bude musieť priznať, že tí s ktorými sa celé roky poznal už nebudú jeho súpútnikmi pri „*chôdzi lesom*“. Že štátna globalistická ideológia si ich adoptovala a urobila z nich potenciálnych spolupracovníkov, odhodlaných ukázať na „*lesného chodcu*“ prstom, vyhľadať ho a potom aj s pocitom zadosťučinenia z dobrého skutku odovzdať štátnym orgánom. Nemýľme sa: udania na kňazov slúžiacich sv. omše počas zákazu neposielali ateisti, ale uvedomelí katolíci.

Pokiaľ bude tento trend narastať, a všetko nasvedčuje tomu, že áno, tak bude pre katolícku „*tmársku*“ minoritu vhodné trénovať „*chôdzu lesom*“ tak, ako ju popisuje Ernst Jünger vo svojej knihe.

Chôdza lesom ako symbol osamelej cesty, miesta premýšľania a odporu

Ten ju nepísal ako návod katolíka pre katolíkov. Ku jeho konverzii došlo až 50 rokov po napísaní tejto knihy, na konci jeho dlhého, vyše storočného života. Nemá byť preto pre katolíka predmetom stotožnenia sa, skôr inšpiráciou. Ernst Jünger nie je guru, ale len pozorovateľ a komentátor modernej doby. Kniha nemá byť tiež návodom ako sa zaobísť bez Cirkvi alebo viery, naopak, skôr návodom ako sa ukryť v Cirkvi omnoho pevnejšej, prísnejšej, bohatšej, členitejšej a pestrejšej, než ju ukazuje súčasné nadšenie pokrokových katolíkov. V Cirkvi, ktorej dejiny nie sú obmedzené na prítomnosť, a v ktorej sa dá potichu prechádzať, premýšľať, ukryť sa pred udavačmi sveta a pripraviť sa duševne na vzdorovanie mašinérii technokratickej globalizácie.

Kto je to „*lesný chodec*“? V diele Ernsta Jüngera je to už tretí kľúčový typ modernej doby. Po robotníkovi a neznámom vojakovi, ktorí sa pohybovali v prostredí otvorenej vojny, sa dostáva k slovu „*lesný chodec*“ a to v situácii keď už je rozhodnuté, keď už matice nezvratného procesu modernizácie, globalizácie,

pantechnicizmu a nivelizácie čakajú na posledné dotiahnutie:

„Lesným chodcom nazývame toho, z ktorého veľký proces urobil jednotlivca a bezdomovca, a kto konečne stojí tvárou v tvár zničeniu. To by mohlo byť osudom mnohých, možno aj všetkých – musíme k tomu teda pripojiť ešte ďalšie určenie. To spočíva v tom, že lesný chodec je odhodlaný k odporu a zamýšľa viesť zápas možno beznádejný. Lesný chodec je teda ten, kto má pôvodný vzťah k slobode, ktorý sa – z hľadiska časového – prejavuje v tom, že má v úmysle vzoprieť sa automatizmu a odmietnuť jeho dôsledok, fatalizmus. ... Takáto opovázlivosť sa môže nádejať úspechu jedine vtedy, ak jej poskytnú pomoc tri veľmoci: umenie, filozofia a teológia.“

Poslušnosť pre poslušnosť

Súčasná pokroková katolícka „poslušnosť pre poslušnosť“, ktorej sme svedkami, akoby sa ani nepýtala *koho, kedy, v čom a s akým cieľom* treba poslúchať. Rada cituje pasáže o poslušnosti z kníh stredovekých rehoľníkov, ktoré sú určené pre zasvätený život v kresťanskej spoločnosti, pod kresťanským nadriadeným a vzťahuje to aj na poslúchanie a podriadenie sa sekulárnym ideológiám. Čo by vlastne mohlo byť dôvodom pre pokrokových katolíkov, aspoň na pasívnu rezistenciu voči sekulárnemu systému, vo veciach, ktoré sa evidentne netýkajú prirodzeného dobra, v ktorom sú povinní poslúchať aj pohanského vládcu?

Čaká sa zrejme na cisársku požiadavku zapretia viery a obetovania bohom, aby sa konečne prejavila ich neposlušnosť. Avšak tá požiadavka vôbec nemusí prísť. A to ani nie tak z dôvodu rafinovanosti cisára, ako skôr preto, že by možno ani samotní katolíci, len zľahka poučení vo viere, nechápali čo sa to od nich vlastne chce. Boli by navyše ešte ochotní zomrieť za to, že katolícka Cirkev má monopol na pravdu? Potvrdili by to?

Pokrokoví katolíci sa dnes dali do služieb „fungovania“ spoločnosti. Už pre nich nie je najdôležitejšie hľadať spásu, ale aby to technicky fungovalo už tu na Zemi: zdravie, hygiena, rovnosť, bratstvo, sociálne zabezpečenie, dobre fungujúca spoločnosť – to všetko má dnes prednosť pred spásou duší. Pokrokoví katolíci sa nebadane sami vmanévrovali na tú stranu kultúrnej vojny, ktorú chceli kedysi poraziť. A za sebou zanechali osamelé ostrovy opustených „*lesných chodcov*“, ktorí ich nebudú nasledovať.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/osamelost-katolickych-lesnych-chodcov-instrukta-ernsta-jungera-v-novej-dobe-servilnosti-a-propagandistickeho-nadsenia/>